

Disney

Usínací sbírka pohádek

Disney

Usínací sbírka pohádek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Kolektiv
Disney – Usínací sbírka pohádek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Obsah

Medvídek Pú
Kdo je dobrý kamarád? 5

Disney Bunnies
Dupíkovo noční dobrodružství. 23

Šípková Růženka
Kouzelný jednorožec 41

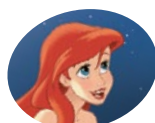
Popelka
Půlnoční procházka 59

Coco
Pepita a Dante v akci 77

Peter Pan
Wendino dobrodružství. 95

Malá mořská víla
Ariel a tajemná světla 111

Rebelka
Cenné přátelství 129

Kráska a zvíře

Příběh na dobrou noc 145

Příběh hraček

Strašidelný příběh hraček. 161

Lví král

Kdo je zodpovědný? 177

Vzhůru do oblak

Noční záře 193

Ledové království

Přespání u Elsy 209

Bambi

Padající hvězdy 225

Mickey a přátelé

Tábornický výlet 241

Lady a Tramp

Spolehlivá chuva 257

Disney
**Medvídek
Pú**

Kdo je dobrý
kamarád?

Ve Stokorcovém lese byla větrná noc a Prasátko nemohlo spát.

„Je... je... jejda,“ pofňukávalo a vyděšeně vykukovalo zpod peřiny. „Raději tu zůstanu schované až do rána. Tady si na mě sloniska ani meluzíny netroufnou!“

Druhý den ráno přišel k Prasátku na návštěvu Pú. Zaklepal na dveře, ale nikdo neotvíral. Pú vzal zvědavě za kliku, a protože bylo otevřeno, vešel dovnitř. Prasátko bylo zachumlané v peřinách a třáslo se strachy. „A jéje, copak se ti stalo?“ vylekal se Pú.

„Slyšíš to, Pú?“ zeptalo se Prasátko.

„Jistě,“ přitakal Pú, „a je to moc příjemná hudba.“ Pú totiž zvenku slyšel veselé ptačí trylkování.

„To nemyslím,“ zavrtělo hlavou vyděšené Prasátko. „Mám na mysli sloniska a meluzíny, kteří na mě číhají a nastražili mi v domečku všelijaké pasti.“

„Kromě nás dvou tu ale nikoho jiného nevidím, Prasátko,“ odpověděl rozvážně Pú.

„Ale já kvůli nim nemohlo celou noc spát,“ zafňukalo Prasátko. Pú pečlivě prohlédl celý domeček, ale nic podivného neobjevil.

„Asi se ti to jenom zdálo,“ uklidňoval vystrašeného kamaráda.

„A co všechno to kvílení a rachtání?“ nedalo se odbýt Prasátko.

„To byl jen vítr. Profukoval okenicemi a pohrával si se závěsy,“
odpověděl Pú.

„Určitě?“ ujišťovalo se Prasátko. „Znělo mi to spíš jako zlá meluzína.“

„Kdyby tu nějaká meluzína byla, určitě bychom ji teď objevili,“ řekl Pú.

Chvíli po Púovi se u Prasátka objevil také Králíček s košíkem čerstvých jablek. Sotva se posadil, rozlehly se domečkem příšerné rány. Prasátko na nic nečekalo, rychle vyskočilo a ukrylo se pod židlí.

„Vypadá to, že zlobí odpadní trubky. Neboj, Prasátko, hned to opravím, jen si doběhnu pro nářadí,“ řekl Králíček a utíkal zpátky k noře.

Zatímco Pú s Prasátkem napjatě čekali, až se Králíček vrátí, zaslechli z kuchyně pravidelné *kap, kap, kap*. Pú vstal z křesla, došel ke dřezu a dotáhl oba vodovodní kohoutky.

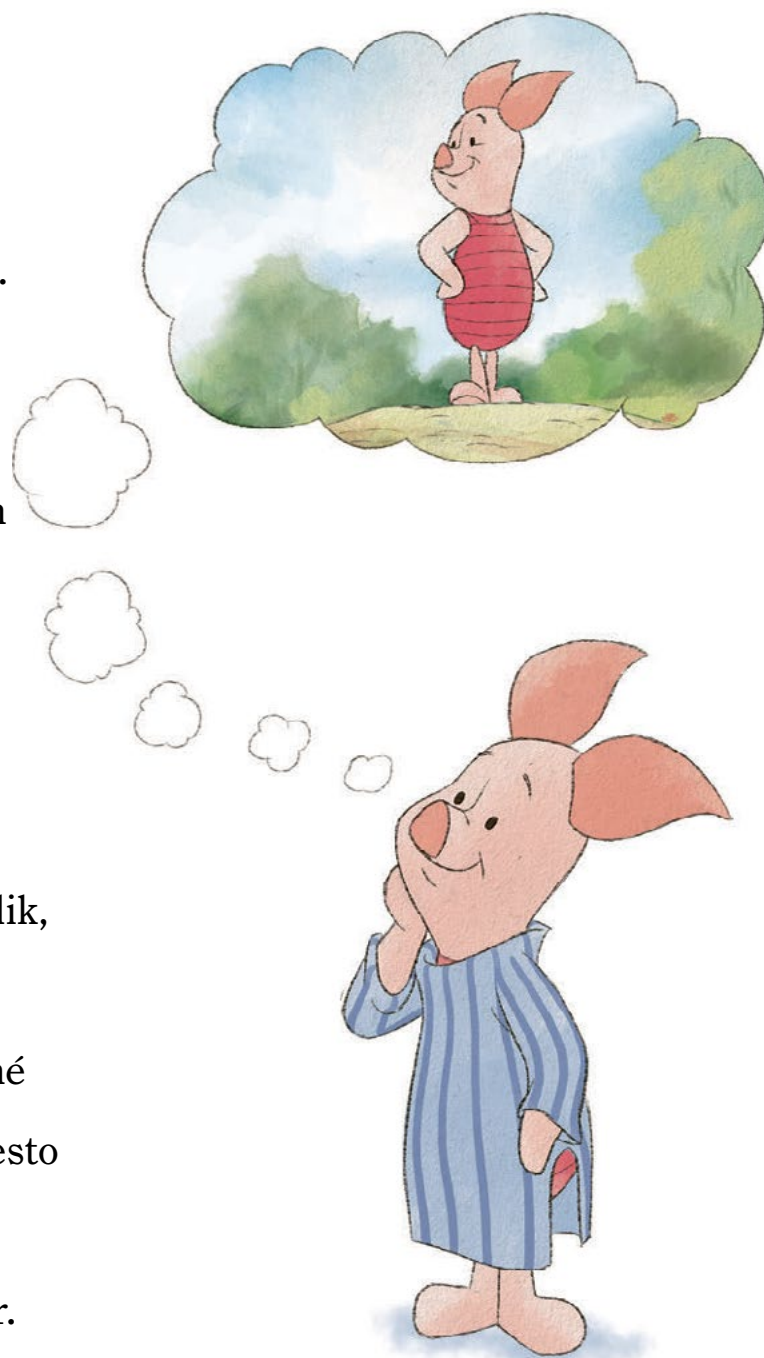
„Teď už to bude dobré,“ řekl.

„Doufám, že si Králíček pospíší,“ fňukalo Prasátko. „Jsem ze všech těch podivných zvuků nervózní.“

Pú se zamyšleně otočil ke svému kamarádovi: „Myslím, že vím, jak ti pomoci, Prasátko. Co kdybys předstíralo, že jsi statečné?“

Prasátko se nad jeho návrhem zamyslelo. „Hm, ale k čemu by takové předstírání bylo, když všude okolo řádí sloniska a meluzíny?“

„Možná tě to zaměstná natolik, že zapomeneš, že vlastně jen předstíráš. A pak budeš statečné doopravdy,“ vysvětloval Pú. Přesto se ale rozhodl, že u kamaráda raději zůstane a dá na něj pozor.

„Je... je... je... je... Pú, myslím, že mi to předstírání statečnosti moc nejde,“ omlouvalo se Prasátko.

„To nic,“ uklidňoval kamaráda Pú. „Zůstanu tu dneska v noci s tebou,“ ujistil Prasátko a potom ho přikryl až po uši peřinou.

„Zkusíme to zase ráno.“

Jenže Prasátko stejně nemohlo usnout. Slyšelo nejrůznější prapodivné zvuky a nejhorší z nich bylo hlasité chrápání.

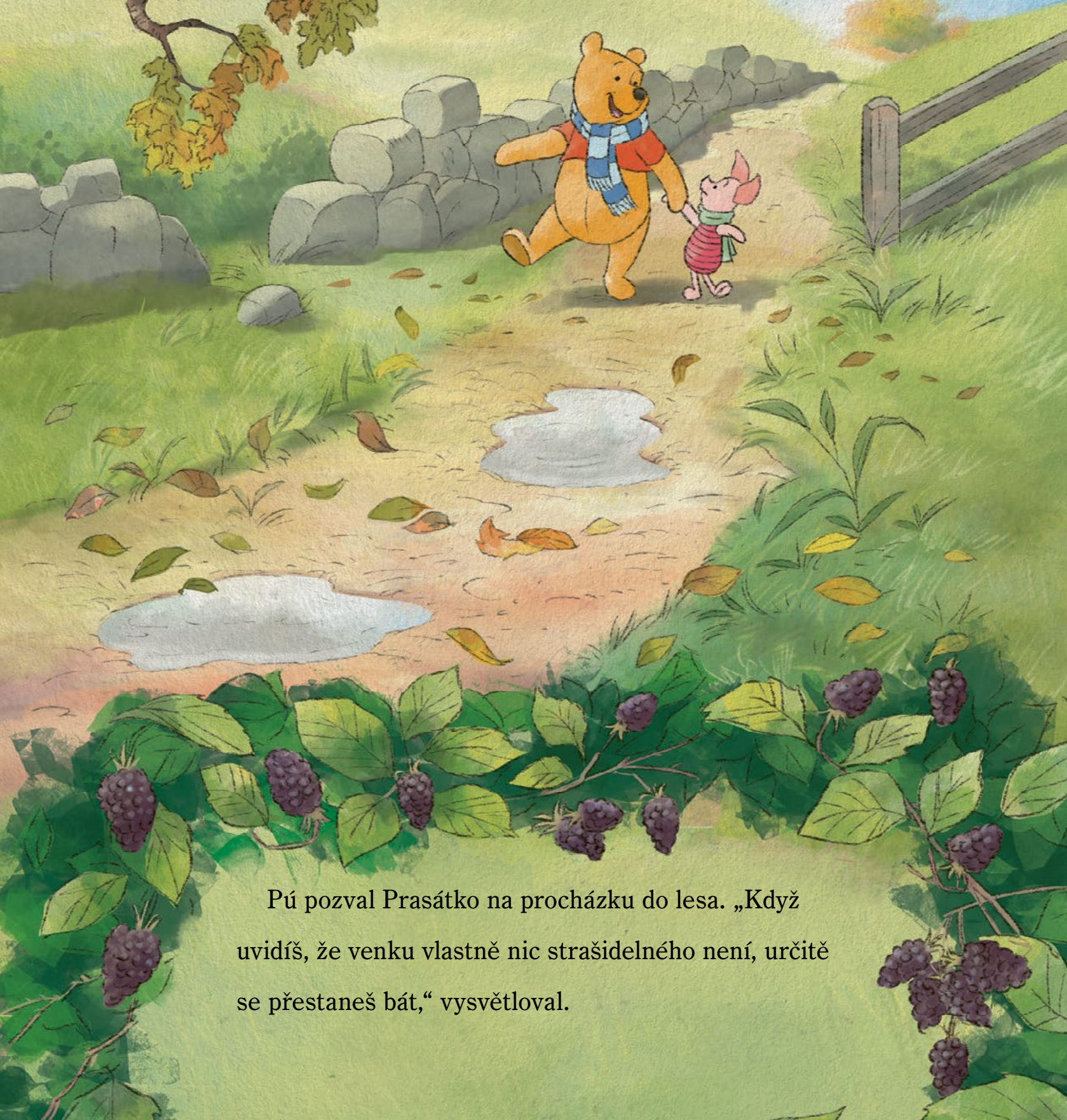
Tichoučce vyklouzlo z postýlky a zamířilo k houpacímu křeslu, ve kterém odpočíval Pú. Bylo si téměř jisté, že ty divné zvuky přicházejí odtud.

„To je zvláštní,“ pomyslelo si Prasátko. „Púovo chrápání zní úplně stejně jako noční meluzína. Hm, raději ho ale nebudu budit. Sednu si tady a budu hlídat domeček.“

Když se druhý den ráno Pú probudil, bylo už Prasátko venku a divoce mávalo koštětem.

„Podívej se, Pú!“ křičelo. „Snažím se odehnat tyhle velké černé ptáky! Od rána tu příšerně krákají.“

Pú pozval Prasátko na procházku do lesa. „Když uvidíš, že venku vlastně nic strašidelného není, určitě se přestaneš bát,“ vysvětloval.

Prasátko mělo radost a rozeběhlo se za prvním motýlkem, kterého zahlédlo. Jenže po chvíli zjistilo, že se ztratilo a je v lese úplně samo. „Pú...? Pú, jsi tady?“ volalo. Jenže Pú ho neslyšel.

Prasátko se strachy roztrásllo a schovalo se za tlustý kmen starého dubu. „Bud’ statečné, bud’ statečné, bud’ statečné!“ opakovalo si šeptem stále dokola.

Nakonec se Prasátko zhluboka nadechlo a vykročilo zpátky na pěšinu.
„Bud' statečné,“ nepřestávalo si šeptat.

Kráčelo po cestičce
a rozhlíželo se po Púovi,
když vtom zaslechlo podivné
chřestění a skřípání.

„Nebojím se!“ prohlásilo
tenkým hláskem. „Jsou to
jen ptácci nebo veverky nebo
myšky nebo... Pú? Jsi to ty?“

„Neboj, Prasátko, to jsem já!“ ozval se Púův hlas zpoza křoví. „Listí dneska pořádně šustí a větve o sebe strašidelně klepou, že? Ale mám radost, že jsi tak statečné a neschovalo ses! Ani jsi neplakalo a nefňukalo. Jak jsi to dokázalo?“

„Nevím,“ připustilo Prasátko. „Nesnažilo jsem se nic předstírat. Prostě jsem si pořád opakovalo, abych bylo statečné.“

Pú svého kamaráda pevně objal.

„Bez tebe bych to nedokázalo, Pú. Věřil jsi mi a to mi dodalo odvahy a pomohlo uvěřit v samo sebe,“ řeklo Prasátko.

„Víš, Prasátko,“ zamyslel se na chvíli Pú, „tak to dobří kamarádi zkrátka dělají!“

Dupíkovo noční dobrodružství

Bylo krásné odpoledne a Dupík si hrál venku. Teplé sluneční paprsky ho brzy zahnały do stínu lesa, kde narazil na kamarádku vačici.

„Ahoj,“ pozdravil ji Dupík. „Chceš si se mnou hrát?“

Vačice ospale zazívala. „To bych ráda,“ odpověděla, „ale musím si teď trochu zdřímnout. Necháme to na jindy, ano?“

„Dobře,“ souhlasil Dupík a odhopkal, aby kamarádku nerušil.

Přátelili se spolu už pěkně dlouho, takže zajíček dobře věděl, že vačice během dne hodně odpočívá. Měl ji moc rád, ale nemohl pochopit, že někdo chce místo hraní raději spát.

Po chvíli potkal Dupík tatínka.
„Proč jsou vačice pořád tak ospalé?“ zeptal se ho.

„Ale tak to vůbec není. Vačice jsou noční zvířata. To znamená, že přes den spí, večer se budí a teprve v noci ožívají. Jenže to zase spí zajíčci,“ vysvětlil mu tatínek.

Potom zavedl Dupíka do nedaleké jeskyně, kde ze stropu visely stovky spících netopýrů. „Vidíš, tihle netopýři jsou také noční živočichové,“ vysvětloval. „Teď odpočívají, protože celou noc létali, aby si opatřili potravu.“

Téda, pomyslel si Dupík. *Byli vzhůru celou noc? Není divu, že je vačice tak unavená!*

Dupíka by moc zajímalo, jestli existují ještě jiná noční zvířata.

Tatínek ho ale chytil za pacičku a společně se vrátili domů k mamince a sestríčkám. Před večerí si Dupík ještě stihl se sestríčkami zahrát na schovávanou. Byla s nimi taková legrace! Doufal, že i vačice si bude v noci hrát se sourozenci, až bude celá jeho rodina spokojeně odpočívát v noře.

Večer zajíčci proháněli po louce světlušky a Dupík přemýšlel o všem, co mu tatínek vyprávěl.